

OKRESNÍ SOUD V OSTRAVĚ

U Soudu 6187/4, 708 82 Ostrava-Poruba

tel.: 596 972 111, fax: 596 972 801, e-mail: osostrava@osoud.ova.justice.cz, IDDS: 2mhaesg

č. j. 0 Si 345/2021-3

Ostrava 28. dubna 2021

Okresní soud v Ostravě jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona číslo 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, na základě žádosti

žadatelky: Sandra Posmyková, nar. 1. 12. 1988, bytem Karla Pokorného 1291/13, 708 00, Ostrava-Poruba

o poskytnutí informace ze dne 26. dubna 2021

vydává

podle § 15 odst. 1 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), toto

rozhodnutí:

Podle § 8a a § 15 odst. 1 InfZ se žádost o informace ze dne 26. dubna 2021 žadatelky Sandry Posmykové, nar. 1. 12. 1988, bytem Karla Pokorného 1291/13, 708 00, Ostrava-Poruba o poskytnutí informace týkající se soudního řízení, jež dle žadatelky proběhlo bez přítomnosti druhá pana Michala Kobaka, nar. 24. 2. 1991, spisová značka 71 T 147/2018, odmítá.

Odůvodnění:

1. Žádostí doručenou soudu dne 26. dubna 2021 se žadatelka domáhala poskytnutí informace týkající se soudního řízení, jež dle tvrzení žadatelky proběhlo bez přítomnosti druhá pana Michala Kobaka, nar. 24. 2. 1991, spisová značka 71 T 147/2018, za účelem zjištění, zda byl její druh odsouzen a jaká délka trestu mu byla uložena.
2. Dle § 3 odst. 3 InfZ se informací pro účely InfZ rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakékoliv podobě zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.
3. Jak vyplývá z ustanovení § 8a InfZ, povinné subjekty poskytují informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Těmito právními předpisy není pouze zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ale také ustanovení §§ 84 až 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Podle ustanovení § 86 občanského zákoníku platí, že nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit.

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Tamara Krátká

4. Dalším zákonem upravujícím ochranu osobních údajů je zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, zejména pak v něm uvedené nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „nařízení“). S ohledem na uvedené právní předpisy je tedy třeba považovat za osobní údaj veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě, přičemž identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby.
5. Pro výše uvedené citace zákonných ustanovení v kontextu žádosti je zcela zjevné, že již v samotné žádosti žadatelky je uveden požadavek na sdělení informace, zda vůči osobě, kterou přímo identifikovala jménem, příjmením a datem narození proběhlo u povinného subjektu soudní řízení a s jakým výsledkem. Samotná znalost těchto identifikačních údajů a jejich uvedení v žádosti žadatelky je však ve vztahu k limitům ochrany osobnosti zjevně invazivní a nepřípustně rozšiřující faktický sběr informací o této osobě.
6. Je také namístě připomenout základní smysl a účel práva na informace a jeho realizace tak, jak o něm hovoří Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 18. 12. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02. Ústavní soud v tomto nálezu uvedl, že *„právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápánou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze“*. Z toho pak lze dovodit, že právo na informace má charakter nástroje, který má být využíván jako prostředek účasti na veřejném životě. Jeho smyslem rozhodně není zneužívání pro uspokojení ryze soukromých zájmů.
7. Ústavně zakotvená práva jsou rovnocenná, proto je nutné v každém jednotlivém případě zkoumat, které z těchto práv je třeba v dané situaci upřednostnit. Z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že řešení této kolize spočívá v tzv. testu proporcionality, jenž sestává ze tří kritérií, a to testu vhodnosti, testu potřebnosti a porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. V rámci testu vhodnosti je nezbytné zodpovědět otázku, zda omezení základního práva na informace umožňuje dosáhnout sledovaného cíle. V poskytnutí informace o soudním řízení týkajícího se žadatelkou jednoznačně určené osoby nelze spatřovat žádný širší význam pro společnost ani projev participace občanské společnosti na věcech veřejných.
8. Povinný subjekt trvá na tom, že žádost jde proti obsahu a smyslu InfZ a proti předpisům garantujícím právo na soukromí. Právo na informace je, jak již bylo shora naznačeno, základním politickým právem, z něhož plyne právo každého na to být informován o činnosti státu či jiných orgánů nadaných vrchnostensnou mocí. Současně je třeba si uvědomit, že právo na informace není bezbřehé a že žadatelce automaticky nevzniká právo na veškeré informace týkající se působnosti dotázaného povinného subjektu. Zodpovězení žadatelčina dotazu spočívá v poskytnutí informace o již proběhlém soudním řízení a jeho výsledku, v němž by měla vystupovat přímo určená a identifikovaná osoba, čímž žadatelka fakticky rozšiřuje sběr informací o této osobě. Podle názoru povinného subjektu by poskytnutí takové informace mohlo zasáhnout do ochrany soukromí. Soud tedy nespatřuje žádný význam pro společnost v poskytnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Tamara Krátká

požadovaných osobních údajů dotčené osoby. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem uvedených zájmů, resp. práv, jednoznačně převážil zájem na ochraně soukromí dotčené osoby, který je v právním řádu České republiky zakotven např. v čl. 10 Listiny základních práv a svobod a v § 81 a násl. občanského zákoníku. Poskytnutím požadované informace by došlo k neoprávněnému zásahu do práva na ochranu osobnosti a osobních údajů. Právo žadatelky na informace v porovnání s právem fyzické osoby na ochranu jejího soukromí při uplatnění principu proporcionality neobstálo.

9. Soud proto upřednostnil právo ochrany osobních údajů a právo na zachování lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti nad právem na poskytnutí informace a žádost dle § 15 odst. 1 InfZ odmítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Ostravě k Ministerstvu spravedlnosti České republiky.

Mgr. Tomáš Kamradek v. r.
předseda okresního soudu